

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/3/2026
Identifikačné číslo spisu:	1026200030
Dátum vydania rozhodnutia:	08.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1026200030.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA, na neverejnom zasadnutí konanom 08. júla 2026 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného K. G. o ním podanom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Ntc/2/2026, z 5. mája 2026

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného K. G. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3Ntc/2/2026, z 5. mája 2026 tak, že:
„Podľa § 17 odsek 1 zákona číslo 549/2011 Zbierky zákonov o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona číslo 221/2006 Zbierky zákonov o výkone väzby v znení neskorších predpisov, rozsudok Krajského súdu St. Pölten spisovej značky 016 Hv 77/24v zo dňa 05.07.2024, právoplatný dňa 09.07.2024,

sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky

v časti, ktorou bol štátny občan Slovenskej republiky
K. G., narodený XX.XX.XXXX v G., trvale bytom H. XXXX/X, XXX XX G., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike,

uznaný za vinného

z trestného činu krádeže na účely zárobku podľa § 127, § 130 odsek 1 prvý prípad rakúskeho Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:
dňa 22.05.2024 v 3100 St. Pöltene ako spolupáchateľ (§ 12 rakúskeho Trestného zákona) spolu s osobou samostatne stíhanou, D. H., páchal zárobkovú trestnú činnosť, keď odcudzil cudzie hnutel'né veci nižšie uvedených oprávnených držiteľov vecí v celkovej hodnote 3.000,00 EUR, čiže v rámci celkovej hodnoty nepresahujúcej 5.000,00 EUR, s úmyslom neoprávnene sa ich zmocniť a obohatiť sa ich prisvojením, a to nasledovne:

I./ od oprávneného držiteľa veci, ktorého totožnosť už nebolo možné zistiť

A./ horský bicykel značky Kilimanjaro, typ Pro 29ER, sivá/strieborná farba, v hodnote približne 300,00 EUR;

B./ horský bicykel značky MERIDA, typ Big Nine 300, sivá/strieborná farba, sériové čísla: F. XXXXXXXXX a T., v hodnote približne 300,00 EUR;

C./ elektrická kolobežka značky Mi.com, sivá/strieborná farba, sériové číslo: S., v hodnote približne 250,00 EUR;

D./ elektrická kolobežka d300ER značky Mi.com, sivá/strieborná farba, sériové čísla: S. XX XXXXX a S., v hodnote približne 250,00 EUR;

E./ elektrická kolobežka značky KSR Group GmbH, typ S3-1, sivá/strieborná farba, sériové číslo: I., v hodnote približne 200,00 EUR;

II./ elektrický bicykel značky KTM, typ ROSS, čierna/oranžová farba, sériové číslo: H., v hodnote 1.700,00 EUR, patriaci Y. N.;

a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 730 (sedemstotridsať) dní.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa ustanovenia § 517 odsek 2 Trestného poriadku sa bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky bez jeho premeny.“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

„Krajský súd v Bratislave sa v zmysle § 15 ods. 1 zákona na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátorky oboznámil s obsahom predloženého spisového materiálu a zistil, že K. G. je štátnym občanom Slovenskej republiky, má na území Slovenskej republiky evidovaný trvalý pobyt na adrese H. XXXX/X, XXX XX G. a bol právoplatne odsúdený pre trestný čin, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 730 dní. Otázka obvyklého pobytu nebola v danom prípade skúmaná, nakoľko s poukazom na časť g) písm. b) osvedčenia je táto podmienka v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona splnená. Štát pôvodu v osvedčení neoznačil trestný čin priradením k jednej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona, preto krajský súd pristúpil ku skúmaniu obojstrannej trestnosti skutku, pre ktorý bol odsúdený K. G. uznaný vinným rozsudkom Krajského súdu St. Pölten spisovej značky 016 Hv 77/24v, z 5. júla 2024. V rámci prieskumnej povinnosti tunajší súd zistil, že uvedený skutok je trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne napĺňa minimálne znaky skutkovej podstaty pokračovacieho trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za ktorý je možné v podmienkach Slovenskej republiky uložiť trest odňatia slobody až na 2 roky.

Z vyjadrenia odsúdeného K. G. vyplýva, že tento vyslovil nesúhlas s výkonom rozhodnutia v Slovenskej republike, nakoľko v Rakúskej republike mu bol prisľúbený odklad výkonu trestu a vyjadril záujem tam absolvovať terapiu.

Tunajší súd však konštatuje, že v kontexte článku 6 bod 2 písm. a) rámcového rozhodnutia sa súhlas odsúdenej osoby na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho štátu, Slovenskej republiky, nevyžaduje, nakoľko odsúdený K. G. je štátnym občanom Slovenskej republiky, pričom po výkone trestu odňatia slobody uloženého justičným orgánom štátu pôvodu má byť vyhostený z územia Rakúskej republiky na základe rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu číslo XXXXXXXXXXX/XXXXXXXXX vydaného 22. septembra 2025 so zákazom pobytu na dobu 10 rokov. Krajský súd v Bratislave nezistil dôvody odmietnutia uznania a výkonu rozsudku v zmysle § 16 zákona, a preto akceptoval výrok o vine a uznal cudzozemské rozhodnutie obsahujúce výrok o treste tým, že ho ponechal bez zmeny, pretože uložený trest je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Dôsledkom tohto uznania je, že slovenské orgány prevezmú na seba povinnosti a právomoci vo vzťahu k častiam rozsudku týkajúcich sa výroku o treste, pričom časti týkajúce sa výrokov o vine zostávajú v zmysle medzinárodnoprávnej úpravy v celom rozsahu v dispozícii rozhodnutia štátu pôvodu. Rozhodnutie o uznaní a výkone rozhodnutia na území Slovenskej republiky sa stáva súdnym rozsudkom tohto štátu a musí byť na jeho území aj reálne vykonateľné.

Vzhľadom na to, že rozsudok Krajského súdu St. Pölten spisovej značky 016 Hv 77/24v, z 5. júla 2024 neobsahuje výrok o zaradení odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody, bolo potrebné prispôsobiť režim výkonu trestu odsúdeného, a to podľa § 48 Trestného zákona.

Z odpisu Registra trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky odsúdeného K. G. vyplýva, že tento bol v minulosti viackrát súdne trestaný. V posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu, za ktorý mu bola uložená uznávaná trestná sankcia, bol vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za spáchanie úmyselného trestného činu, a to na základe odsúdenia rozhodnutím Krajského súdu Korneuburg spisovej značky 315 Hv 59/2022g, z 30. júna 2022, na území Slovenskej republiky uznaným a vykonaným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 1Ntc/23/2022, z 8. februára 2023, právoplatným v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 1Urto/23/2022, z 28. marca 2023.

Súd však pri zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 4 zákona, ktoré prikazuje súdu neuložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska druhu a dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí. Súd Slovenskej republiky nemôžu uplatňovať v rámci svojho rozhodnutia kritériá pre ukladanie trestu dané právnymi predpismi Slovenskej republiky, ale musia dôsledne akceptovať kritériá pre ukladanie trestov, ktoré použili cudzie súdy vo svojich rozhodnutiach. Ak z rozhodnutí cudzích súdov, v konkrétnom prípade súdu Rakúskej republiky, nevyplyva, že ako kritérium pre uloženie trestu odňatia slobody odsúdenému K. G. vzali do úvahy recidívu, teda predchádzajúce odsúdenie, nemôže to mať svoj odraz ani v časti výroku rozhodnutia súdu Slovenskej republiky o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody, pretože by sa tým menili kritériá, ktoré použili cudzozemské (rakúske) súdy pri svojom rozhodovaní o treste K. G. v jeho neprospech, čo odporuje § 17 ods. 4 zákona. Prevzatie výroku o treste rozhodnutia cudzieho štátu súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia, podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia, uvedených v § 17 zákona, musí zabezpečiť, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Pôvodne cudzím rozhodnutím uložený trest odňatia slobody doplnený na jeho výkon v podmienkach Slovenskej republiky aplikovaním príslušného ustanovenia § 48 Trestného zákona musí v použití tohto ustanovenia odrážať iba jeho znenie o zaradení do príslušného stupňa stráženia s abstrahovaním od uplatnenia podmienok a kritérií, spojených v tomto ustanovení s príslušným stupňom stráženia. V zmysle konštatovaného a s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona krajský súd rozhodol o zaradení odsúdeného K. G. na výkon trestu odňatia slobody uloženého uznávaným rozhodnutím rakúskeho súdu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“

Odsúdený K. G. podal proti označenému rozsudku krajského súdu odvolanie, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s typom trestu a nerozumie, ako môže byť súdený dvakrát za rovnakú trestnú vec. Uviedol, že momentálne si „odpykáva“ 5 ročný trest a z toho 730 dní z 22. mája 2024, pričom mu teraz prišiel rozsudok, v ktorom sa v Slovenskej republike znovu uznáva za vinného z rovnakého trestného činu z 22. mája 2024, ktorý si už „odpykáva“ v Rakúsku.

V ďalšom podaní odsúdený upresnil, že v rozsudku sa píše o jeho nesúhlase s výkonom rozhodnutia v Slovenskej republike z dôvodu, že mu bol „prisľúbený“ odklad výkonu trestu, čo však v skutočnosti nie je „prisľub“, ale riadny § 39 SMG podľa zákona rakúskej republiky, ktorý znamená, že po uplynutí 2 ročného trestu musí byť ešte 6 mesiacov stacionárne umiestnený na liečení a po 6 mesiacoch musí absolvovať 8 mesačnú ambulantnú terapiu, a preto žiadal, aby mu súd dal možnosť absolvovať tento trest v Rakúsku a nie na Slovensku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného K. G. nie je dôvodné.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takeého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o úvahy a závery Krajského súdu v Bratislave, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie rozhodnutia o uznaní a výkone (§ 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné.

V rámci uvedeného konania dospel krajský súd k správne mu zisteniu, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky pre uznanie a výkon v úvode označeného rozsudku plynúce z citovaného ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno b) zákona č. 549/2011 Z. z., pretože odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky a po výkone trestu bude vyhostený na územie Slovenskej republiky na základe rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu číslo: XXXXXXXXXXXX/XXXXXXXXXX, z 22. septembra 2025, ktorým mu bol uložený zákaz pobytu na 10 rokov.

Príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trestnú sankciu v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 16 a § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. nemôže konať inak, než také rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmavať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z., rozhodne o tom, že rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Krajský súd postupoval správne i v tom, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky. V súlade so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď v zmysle naposledy citovaného ustanovenia v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdeného K. G.

zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže takéto zaradenie rešpektuje princíp nezhoršenia postavenia odsúdeného zakotvený v § 17 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí.

Odsúdený v odvolaní namietal, že napadnutým rozsudkom bol v Slovenskej republike opätovne uznaný za vinného z totožného trestného činu, za ktorý už vykonáva trest uložený súdom v Rakúskej republike. Najvyšší súd však k tomu uvádza, že rozsudkom krajského súdu nedošlo k opätovnému rozhodovaniu o vine odsúdeného ani k jeho opätovnému uznaniu za vinného zo skutku, o ktorom už právoplatne rozhodol príslušný súd Rakúskej republiky. Predmetom konania bolo výlučne len uznanie cudzieho rozhodnutia a rozhodnutie o jeho výkone na území Slovenskej republiky (menovaný bude pokračovať vo výkone toho istého trestu - nebol mu uložený žiadny ďalší trest).

Napadnutým rozsudkom bol teda podľa príslušných ustanovení zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí v trestných veciach uznaný rozsudok Krajského súdu St. Pölten, sp. zn. 016 Hv 77/24v, z 5. júla 2024, právoplatný 9. júla 2024, ktorým bol odsúdený uznaný za vinného z trestného činu spáchaného 22. mája 2024 a zároveň bolo rozhodnuté, že trest uložený týmto rozsudkom sa vykoná na území Slovenskej republiky. Najvyšší súd uzatvára, že Krajský súd v Bratislave dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú, pričom nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorú by ešte bolo potrebné vyriešiť.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.